

ret til at fastsætte en 12-mile grænse anerkendtes. En ret for britiske fiskere til fortsat at fiske i området mellem 6 og 12 sømil blev dog opretholdt ved Island indtil 12. marts 1964, og ved Norge indtil 31. oktober 1970. På baggrund af denne udvikling anså den danske regering sig for berettiget til også at fastsætte en 12-mils fiskerigrænse for de dele af det danske Rige, hvis befolkning i særlig grad er afhængig af fiskeri. Som bekendt gennemførtes for Færøernes vedkommende i 1959 en 12-mile grænse med forbehold indtil videre af fremmed traditionelt fiskeri mellem 6 og 12 sømil. Den 12. marts 1964 fik denne 12-mile grænse virkning for alle fremmede fiskere. I 1963 indførtes en 12-mile grænse ved Grønland, dog med forbehold af fremmed traditionelt fiskeri mellem 6 og 12 sømil indtil 1973.

For den britiske regering havde det afgørende hensyn under de internationale forhandlinger om disse spørgsmål været at sikre det britiske højsøfiskeris interesser. Uanset det engelske og skotske kystfiskeris interesse i et bredt fiskeriområde ønskede den britiske regering længst muligt at fastholde den traditionelle 3-mile regel. Da dette imidlertid havde vist sig umuligt for de vigtigste nordatlantiske fiskepladers vedkommende, måtte hensynet til det britiske kystfiskeri få øget vægt. Den britiske regering besluttede derfor i april 1963 at opsigte Nordsøkonventionen af 1882 for at stå frit med hensyn til fastsættelsen af fiskerigrænsen ved de britiske kyster. Samtidig med opsigelsen, der kommunikeredes de øvrige kontraherende parter den 26. april 1963, indbød den britiske regering alle vesteuropæiske regeringer til en konference i London med henblik på en samlet drøftelse af fiskeriets problemer, såvel de folkeretlige spørgsmål om fiskerigrænserne som de økonomiske spørgsmål vedrørende afsætning af fiskeriprodukter og landenes fiskeripolitik i almindelighed.

Konferencen indledtes i London den 3. december 1963 og strakte sig over tre møderækker: 3.-6. december 1963, 8.-18. januar og 26. februar-2. marts 1964. De deltagende lande var Belgien, Danmark, Frankrig, Holland, Irland, Island, Italien, Luxembourg, Norge, Portugal, Spanien, Storbritannien, Sverige, Schweiz, Forbundsrepublikken Tyskland og Østrig.

Den britiske regerings hensigt med indkaldelsen af konferencen var i første række at gøre et forsøg på at nå til almindelig enighed mellem alle interesserede vesteuropæiske lande om faste regler med hensyn til udvidelser af fiskeriterritorierne, men man lod indledningsvis klart forstå, at såfremt det skulle vise sig umuligt at nå frem til en aftale, var den britiske regering indstillet på énsidigt at gen-

nemføre en udvidelse af fiskeriterritoriet ved de britiske kyster.

På konferencen bestræbte Storbritannien og fællesmarkedslandene sig på at sikre deres fiskere en vis adgang til på mere permanent basis at vedblive med at fiske i området mellem 6 og 12 sømil ved Island, Norge, Grønland og Færøerne uanset de dér etablerede 12-mile grænser. Man håbede at opnå dette ved en generel formel, hvorefter kun de inderste 6 sømil udelukkende forbeholdtes kyststatens fiskeri, medens andre lande, der traditionelt havde fisket mellem 6 og 12 sømil, skulle kunne fortsætte hermed på ubestemt tid. For at opnå Islands, Norges og Danmarks tilslutning foresloges en undtagelsesordning, hvorefter en stat efter nærmere aftale med de øvrige kontraherende parter kunne forbeholde visse dele af området mellem 6 og 12 sømil for kyststatens egne lokale fiskere, forudsat at disse i overvældende grad var afhængige af kystfiskeri.

En sådan ordning ville betyde et tilbageskridt for Island, Norge, Grønland og Færøerne i forhold til de dér etablerede 12-mile ordninger, der alle indebar, at alt fremmed fiskeri inden for 12 sømil måtte ophøre fra en i hvert enkelt tilfælde nærmere fastsat dato, og forslaget forkastedes følgelig af Island og Norge, der begge, da det ikke viste sig muligt at få forslaget ændret, besluttede at holde sig uden for en fiskerigrænse-ordning efter de således foreslåede linier.

Danmark gjorde det fra første færd klart, at man ikke ville kunne tiltræde en ordning for så vidt angår Grønland og Færøerne, der ville ændre de ved disse kyster etablerede fiskeriregimer. Derimod erklærede man sig for interesseret i at deltage i en ordning for så vidt angår det øvrige Danmark. Den ordning, konferencen nåede frem til, og som nedfældedes i et udkast til konvention, tiltrådt af samtlige deltagende lande bortset fra Island, Norge og Schweiz, går i hovedtræk ud på følgende:

De kontraherende parter *kan* udstrække deres fiskerigrænse til 12 sømil. Af disse 12 sømil forbeholdes de inderste seks sømil for kyststatens fiskeri, idet dog fiskere fra kontraherende stater, der traditionelt har fisket mellem 3 og 6 sømil fra kysten, efter nærmere aftale vil kunne fortsætte hermed i en kort overgangsperiode. I området mellem 6 og 12 sømil vil foruden kyststatens fiskere fiskere fra andre kontraherende stater, som traditionelt har fisket i dette område, kunne fortsætte hermed på ubestemt tid, idet de dog skal begrænse deres fiskeri til sådanne fiskearter og sådanne fiskepladser, som de hidtil har udnyttet.

Ordningen, der blev nedfældet i teksten til en